

Arrest

nr. 248 497 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart uit de Gazastrook afkomstig te zijn en geboren te zijn op 28 februari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 december 2018. Op 14 december 2018 meldt de verzoekende partij zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 3 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 januari 2020 en op 21 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 28 februari 1993 te Gazastad, Palestina. U bleef daar wonen tot uw vertrek naar België. U hebt sinds 2017 een relatie met S. A. (...) (O.V. (...)). U hebt geen kinderen. U hebt informatietechnologie gestudeerd. U werkte als voetballer sinds 2014. U speelde bij Gaza Sports Club, een ploeg uit de eerste klasse van Gaza. Daarnaast werkte u in de winkel van uw broer die onderhoud aan GSM's uitvoert. U werd daar echter pas sinds 2016 voor betaald.

Een jaar voor uw vertrek, i.e. ongeveer oktober 2017 kwamen uw broers te weten over uw relatie met S. (...). U vroeg aan uw broers of u met haar mocht trouwen maar ze weigerden dit omdat S. (...) niet geschikt was volgens hen. Ze droeg immers broeken en topjes en dit kon voor uw conservatieve broers niet. Als gevolg hiervan sprak u minder met uw broers. Uw broers brachten uw oom A. (...), die lid is bij Hamas en bodyguard van de premier Ismael Haniya, op de hoogte van uw relatie met S. (...). In juni 2018 sprak uw oom u thuis aan over uw relatie met haar. Hij zei dat hij hoopte dat het niet waar is en voegde eraan toe dat indien het wel waar zou zijn u weet wat hij kan doen. Uw oom A. (...) vroeg u eind juni 2018 om te komen spelen bij zijn voetbalploeg in de vierde klasse, Shabbab Al Zaitoun. Hij wou niet dat u verder bleef spelen bij Gaza Sports Club omdat deze gefinancierd en gesteund wordt door Fatah. Hij wou tevens uw carrière als voetballer kapotmaken. U weigerde echter om op zijn aanbod in te gaan en zei dat de beslissing hiervoor bij de club lag. Eind juni 2018 nam uw oom officieel contact op met uw voetbalploeg met de vraag om akkoord te gaan voor uw transfer. Op 1 juli 2018 weigerde uw club dat. Op 5 juli 2018 sprak u met S. (...) af aan de zee. U werd daar tegengehouden door uw oom A. (...) die jullie ertoe dwong om met hem mee te gaan. Jullie werden door hem naar het politiekantoor van Abbas gebracht. Bij aankomst aan het kantoor werd u van S. (...) gescheiden. U werd tijdens uw arrestatie geslagen. Ondertussen werd S. (...) ervan beschuldigd een relatie te hebben met u, wat een erebeschuldiging is in Gaza. A. (...) bedreigde haar eveneens. Toen u gefolterd en geslagen werd, werd S. (...) voor een korte periode bij u gebracht. Ze braken toen uw linkerelleboog en brachten S. (...) nadien weg uit de kamer. U werd toen bedreigd door A. (...) dat hij de volgende keer uw benen zou breken. Uw arm werd nadien niet behandeld. Op 10 juli 2018 werd u vrijgelaten onder twee voorwaarden. De eerste voorwaarde was dat u druk diende uit te oefenen op uw club om vrijgesteld te worden zodat u bij de ploeg van A. (...) kon spelen. Voor de tweede voorwaarde werd u gevraagd om uw relatie met S. (...) te stoppen. Haar kledij paste namelijk niet in het conservatief denkbeeld van A. (...) en hij vindt haar niet geschikt voor de familie. Bovendien is haar haar niet volledig bedekt. U stelde toen dat u ging proberen om vrijgesteld te worden van uw voetbalploeg. In werkelijkheid had u die vrijstelling reeds verkregen van uw ploeg doordat u contacten had met een Maltese ploeg en een ploeg uit de Westbank (Ahli Al-Khaleel) om daar te gaan spelen. Na uw vrijlating liet u S. (...) naar Egypte vertrekken. U bleef nog enkele maanden in Gaza omdat u nog enkele zaken diende te regelen. Zo trachtte u A. (...) de indruk te geven dat u met de vrijstelling bezig was. Op 18 oktober 2018 trok u van Gaza naar Egypte via Rafah crossing. U reisde vervolgens met uw partner vanuit Egypte, Turkije en Griekenland naar België. Onderweg naar België raakten jullie in Griekenland betrokken in een busongeluk waardoor jullie even in een ziekenhuis belandden. U kwam in België aan op 13 december 2018. U diende samen met haar een verzoek om internationale bescherming in op 3 januari 2019. U vreest bij een terugkeer door uw oom vermoord te worden. U vreest tevens dat uw broers die tegen uw relatie gekant zijn uw oom de toestemming zullen geven om u te doden.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort geldig van 23.04.2015 t.e.m. 22.04.2020 en uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 18.09.2016.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, een visumaanvraag, uw schoolrapporten en uw diploma's, een badge van de universiteit van Palestina, twee bankkaarten, een brief van Gaza Sports club die u transfervrij verklaart, een weigering van Gaza Sports club om u te transfereren naar Shabbab Al Zaitoun, een brief van Gaza Sports club dat u nog geld tegoed hebt van hen, meerdere documenten aangaande een mogelijke transfer naar voetbalploeg Ahli Al-Khaleel, een foto over het busongeluk in Griekenland, foto's van uw oom A. (...), foto's van u in het huis van S. (...), foto's met S. (...), een medisch verslag uit België, een medisch verslag uit Gaza en documenten van uw voetbalploeg in België.

Na uw eerste persoonlijk onderhoud maakte u op 24.01.2020 nog de volgende documenten over: andere foto's van uw oom A. (...), foto's over Gaza Sports club, een artikel over een sit-in actie en gevangenen in hongerstaking waarbij uw oom A. (...) als kolonel wordt vermeld en enkele videofragmenten over Gaza Sports club.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud maakte uw voetbalploeg uit België, La Louvière, een oproepingsbrief van de Palestijnse nationale ploeg over waarbij u gevraagd wordt om op 26.03.2020 een wedstrijd tegen Singapore te spelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet zeker weet of u UNRWA geregistreerd bent of niet. Daarom werd u gevraagd om verificatieformulier in te vullen dat opgestuurd werd naar UNRWA. Uit de informatie die UNRWA ons bezorgd heeft, blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 21.01.2020 (CGVS 1) M. (...), p. 3-4 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 21.02.2020 (CGVS 2) M. (...), p. 4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat

gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vermoord te worden door uw oom A. (...) (CGVS 1 M. (...), p. 19). U vreest tevens door uw broers vermoord te worden (CGVS 2 M. (...), p. 6). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Zo dient aangestipt te worden dat u en S. (...) verschillende tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo beweert u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw broers weigerden om u te laten trouwen met S. (...) in februari of maart 2018 (CGVS 1 M. (...), p. 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u echter dat dit een jaar voor uw vertrek uit Gaza plaatsvond, i.e. oktober 2017 (CGVS 2 M. (...), p. 5). Verder verklaarde u aanvankelijk dat A. (...) u voor de arrestatie van 5 juli 2018 al regelmatig vroeg om bij zijn voetbalploeg te komen spelen. Hij stelde die vraag telkens hij u zag (CGVS 1 M. (...), p. 14 en 17-18). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verandert u die stelling echter en zegt u dat hij dit maar één keer vroeg voorafgaand aan de arrestatie, namelijk eind juni of begin juli 2018. Voordien bezorgde hij u problemen ten gevolge van uw relatie (CGVS 2 M. (...), p. 7). Wat betreft uw arrestatie op 05.07.2018 stelt u dat A. (...) u en S. (...) alleen kwam oppikken (CGVS 1 M. (...), p. 14), terwijl S. (...) stelt dat er bewakers bij aanwezig waren (CGVS 1 S. (...), p. 12). Uit het geheel aan uw aanvankelijke verklaringen blijkt dat S. (...) naar u werd gebracht toen uw arm tijdens uw detentie werd gebroken en dat ze nadien bij u werd weggehaald (CGVS 1 M. (...), p. 11 en p. 15). S. (...) gaf te kennen dat ze wel zag hoe uw arm naar achteren werd gehouden als om te breken, maar ontkent dat ze heeft gezien dat uw arm effectief werd gebroken (CGVS 1 S. (...), p. 12). Daarenboven stelt u initieel tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u tijdens uw arrestatie niets van S. (...) hebt gehoord en dat ze pas twee dagen na uw vrijlating zag dat uw arm gebroken was. Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw eerdere uitspraken stelt u dat ze toch zag hoe uw arm gebroken werd (CGVS 2 M. (...), p. 8). Dergelijke inconsistentie doet ernstig twijfelen aan uw geloofwaardigheid. Verder zegt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw arm – weliswaar op een medisch onverantwoorde manier – verzorgd en in het gips werd gezet (CGVS 1 M. (...), p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u echter dat uw arm niet behandeld werd (CGVS 2 M. (...), p. 9). Dat uw relaas allerminst geloofwaardig is, blijkt ook uit het feit dat u initieel stelt dat A. (...) uw carrière wil kapotmaken door u te laten voetballen bij de ploeg uit vierde klasse (CGVS 1 M. (...), p. 11 en 13) en nadien beweert dat voor hem niet belangrijk is of u voetbalt of niet. U stelt dat dan dat het alleen belangrijk is om te stoppen bij de ploeg van Fatah (CGVS 1 M. (...), p. 16). Verder is het zeer opmerkelijk dat u niet meer aan uw familie hebt gevraagd of A. (...) nog is langs geweest. Dat u daarbij stelt dat hij u niet meer interesseert nu u in het buitenland zit (CGVS 2 M. (...), p. 11), getuigt niet van het hebben van een houding die in overeenstemming te brengen is met een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verder is het ook opmerkelijk dat u – wanneer u gevraagd wordt hoe uw relatie met uw oom A. (...) is - aangeeft dat u geen relatie hebt met uw familie en u hen niet veel ziet (CGVS 1 M. (...), p. 13) terwijl u later stelt dat uw oom voor u en uw broers zorgde en alles voor jullie bepaalde (CGVS 2 M. (...), p. 4). Ook is het gelet op de beweerde problemen met uw oom ten gevolge van jullie relatie op zijn minst merkwaardig dat uw partner niet weet wanneer uw oom vernam over de relatie en of uw oom voor jullie arrestatie u daar ooit over aangesproken heeft (CGVS 2 S. (...), p. 4). Tot slot is het opmerkelijk vast te stellen dat uw partner wel wist dat u voor jullie arrestatie aanbiedingen had gekregen om in Jordanië of Malta te gaan voetballen, maar dat ze niet wist of uw oom u voor de arrestatie ooit had gevraagd om bij zijn club te komen spelen (CGVS 2 S. (...), p. 6-7).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met uw oom.

Aan uw in uw tweede persoonlijk onderhoud geformuleerde bewering mogelijks gedood te worden door uw broers die zich kanten tegen uw relatie en uw oom de toelating kunnen geven om u te doden kan

evenmin enig geloof gehecht worden (CGVS 2 M. (...), p. 6). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud maakte u immers geenszins enig gewag van. U stelde zelfs nog contact te hebben met uw broer (CGVS 1 M. (...), p. 4). Bij uw vrije uiteenzetting van uw asielmotieven gaf u aan dat u twee problemen heeft: uw relatie en uw carrière als voetballer. Beide problemen werden veroorzaakt door uw oom. U rept tijdens deze uiteenzetting met geen woord over uw broers die u zouden vermoorden (CGVS 1 M. (...), p. 10-12). Ook wanneer u gevraagd werd of er nog andere zaken zijn gebeurd, vermeldt u niets over uw broers (CGVS 1 M. (...), p. 19). Gepeild naar uw vrees in geval van een terugkeer, formuleert u enkel een vrees ten aanzien van uw oom (CGVS 1 M. (...), p. 19). Ook uw partner geeft te kennen dat u enkel problemen heeft met uw oom (CGVS 2 S. (...), p. 4). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring mogelijks gedood te worden door/in opdracht van uw broers.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Wat betreft de motieven die uw partner S. (...) aanhaalt (de problemen op haar werkvloer), moet aangestipt worden dat er een voorbehoud moet geplaatst worden bij de geloofwaardigheid hiervan gelet op bovenstaande vaststellingen. Haar verklaringen over de problemen op de werkvloer missen bovendien enige coherentie. Uw partner geeft te kennen dat ze de groeperingen wist af te wimpelen door hen steeds een officiële toelating van de universiteit te vragen (CGVS 1 S. (...), p.11 en p. 15). Gelet op de bewering dat ze hen hiermee afwimpelde is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat haar belagers nooit dergelijke toelating bij de universiteit hebben geregeld. Haar bewering dat de universiteit dergelijke toelating nooit zou verstrekken weet niet te overtuigen aangezien haar belagers blijkbaar wel in staat waren om het door de universiteit uitbetaalde loon van uw partner te beïnvloeden (CGVS 1 S. (...), p. 15 en CGVS 2 S. (...), p. 3). Bovendien dient er ook op gewezen te worden dat zij initieel aangaf dat ze niet weet welke groepering haar de zaken vroeg om uit te voeren (CGVS 1 S. (...), p. 11 en 14) om nadien te stellen dat het Hamas is die deze zaken vroeg (CGVS 1 S. (...), p. 14). Zelfs indien de beweringen van uw partner wel als geloofwaardig zouden worden beschouwd, kan nergens uit deze motieven besloten worden dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft. Uw partner werd door Hamas gevraagd om bepaalde zaken uit te voeren (animatiefilms maken of image processing). Ze kon dit echter steeds weigeren en kende hier geen noemenswaardige gevolgen door (CGVS 1 S. (...), p. 10-11). Dat werd haar bureau overhoop gehaald, dat bepaalde zaken verdwenen uit de leslokalen en dat haar loon enkele maanden niet volledig uitbetaald werd door haar weigering tot medewerking met Hamas (CGVS 1 S. (...), p. 11 en 14-15) is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, uw herkomst en uw onderwijs traject worden op zich niet betwist. De visumaanvraag, de twee bankkaarten, de foto over het ongeluk in Griekenland, de documenten van uw voetbalploeg in België en de oproeping door Palestijnse nationale ploeg laten niet toe om te besluiten dat u bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Dezelfde conclusie geldt voor de verschillende foto's van uw oom A. (...), de foto's van Gaza Sports Club, de foto's van u in het huis van S. (...), de foto's van u samen met S. (...) en de videofragmenten die u hebt overgemaakt. De verschillende brieven en documenten van Gaza Sports Club en Ahli Al-Khaleel zijn onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen. Dergelijke documenten laten louter toe vast te stellen dat er onderhandeld werd over een transfer tussen beide clubs. Uit niets blijkt evenwel een al dan niet problematische inmenging van uw oom.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door

hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie

in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het EI Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u sinds 2014 betaald wordt voor uw voetbalactiviteiten (CGVS 1 M. (...), p. 7) en dat u daarmee 8.000 dollar per jaar verdiende (CGVS 1 M. (...), p. 11). U was tevens sinds 2016 verantwoordelijk voor de tweede winkel van uw broer. U deed dat werk tot uw vertrek (CGVS 1 M. (...), p. 7). Uw partner S. (...) gaf sinds 2013 les aan de universiteit. Ze was daarbij verantwoordelijk voor de afdeling technologie (CGVS 1 S. (...), p. 7). Haar loon bedraagt 700 dollar per maand (CGVS 1 S. (...), p. 11). Uw broer N. (...) is, zoals hierboven aangegeven, eigenaar van twee winkels waar onderhoud van GSM's wordt uitgevoerd. Uw broer Y. (...) werkt in één van die twee winkels. Uw broer F. (...) werkt bij de verkeerspolitie. Uw broer K. (...) werkt bij een andere winkel waar onderhoud van GSM's wordt uitgevoerd. Uw broer B. (...) werkt als buschauffeur (CGVS 1 M. (...), p. 7). Het huis waar u woonde, was eigendom van uw moeder. U had tevens een landbouwgrond in bezit waar u vijgen en olijven oogstte, grotendeels voor eigen gebruik (CGVS 1 M. (...), p. 5). De grond van het huis waar uw partner S. (...) woonde, was gehuurd maar het huis zelf was eigendom van haar vader. Toen die woning drie keer beschadigd werd als gevolg van de oorlogen bleek haar vader in staat om de herstellingskosten zelf te betalen (CGVS 1 S. (...), p. 5). U had toegang tot drinkbaar water door dit samen met uw burens aan te kopen en dit op te slaan in een tank (CGVS 1 M. (...), p. 5). S. (...) had toegang tot drinkbaar water doordat er een filter geïnstalleerd was in haar woning (CGVS 1 S. (...), p. 5). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met kaarsen of olielampen (CGVS 1 M. (...), p. 6). S. (...) ving elektriciteitsonderbrekingen op door te werken met zonnepanelen (CGVS 1 S. (...), p. 5). U bleek in staat om u reiskosten, die 10.000 dollar bedroegen, zelf te bekostigen (CGVS 1 M. (...), p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet

worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste

grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1 M. (...), p. 8) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke

intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter “relatief rustig” worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde

demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1D en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 149 van de Grondwet, artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van “*het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing*”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft verzoeker een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door hem aangehaalde bepalingen. Verzoeker stelt dan dat niet betwist wordt dat hij in Gaza geboren is, er woonde tot vlak voor zijn vertrek op 18 oktober 2018 naar Europa, dat hij een professionele voetballer is en dat hij een relatie heeft met S., die op een universiteit doceert. Verzoeker geeft aan dat hij S. in de klas heeft ontmoet omdat zij zijn docent was en dat ze vijf jaar ouder is. Verzoeker betoogt dat: “*Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing inzake M. (...) de uiteindelijke relatie tussen man en vrouw niet betwist, doch eerder de vrees ten aanzien van de oom en van de broers van M. (...).*

Het CGVS haalt inderdaad een paar “tegenstrijdigheden aan tussen de opeenvolgende verhalen van de man en tussen de verhalen van man en vrouw.

Dat minstens deels van de tegenstrijdigheden echter slechts tot een persoonlijke interpretatie van het CGVS terug te leiden zijn en geen steun vinden in het administratief dossier.

Dat wat betreft de oom dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS de hoedanigheid en persoonlijkheid van de man niet betwist.

De verzoekende partij heeft immers volledig medegewerkt een uitgebreide documentatie voorgelegd die inderdaad de hoedanigheid van militair van de oom bevestigen en ook zijn graad van colonel.

Een element die prima facie reeds van aard is om redelijk te mogen denken dat de man de ideeën van de Harnas deelt en toepast zo nodig door middel van geweld...

Dat hiermee ook redelijk kan worden aangenomen dat indien de man vermoedens has ivm de relatie tussen man en vrouw hij ze ook gemakkelijk kon lokaliseren en laten opsporen met het doel het koppel te betrappen.

Dat de verzoekende partij M. (...) geen strijdige verklaringen aflegt als gesteld wordt dat de oom zich met hun niet bezig hield en andermaal dat hij de beslissingen nam.

Dat de antwoorden niet dezelfde sfeer betreffen.

Dat de zij de oom thuis niet regelmatig zagen, dat zij bij hem niet regelmatig gingen, dat zij met hem geen gesprek hadden of relatie als tussen een vervangvader en een kind . Van affectie of belangstelling was er geen sprake;

Daar kwam de oom ook niet voor langs. Er bestond geen familieband behalve de naam.

In die zin hield de oom zich niet bezig met hen.

Daarnaast was het de moeder niet mogelijk belangrijke beslissingen nopens de kinderen te treffen zonder de oom te raadplegen die uiteindelijk ook de beslissingen nam zonder het advies in te winnen van de betrokkene of van de moeder.

Als een kind iets misdaan had werd ook naar de oom gevraagd om te steunen hetgeen tot slagen leidde.

De verzoekende partij bedoelde dus twee verschillende sferen.
Dat ook de tegenstrijdigheid die aangehaald werd ivm M. (...) als voetballer kunnen worden uitgelegd en zijn niet gelijk te stellen met tegenstrijdigheden; .
De verzoekende partij speelt voetbal sedert haar kinderjaren en haar oom had voor zijn spel als hobby helemaal geen belangstelling.
Zij werd nooit gefeliciteerd of aangespoord door haar oom.
De oom begon slechts heel opportuun voor haar sport belangstelling te betonen van zodra bleek dat de verzoekende partij meer professioneel werd.
Van zodra de verzoekende partij werkelijk "zichtbaar" werd in Gaza als voetballer begon de oom zachtjes aan er aan te denken de verzoekende partij naar zich toe te trekken om haar in de voetbalploeg van de Harnas te integreren.
Als de oom echter zag dat het niet zou lukken had de oom geen belangstelling meer en was hij bereid om haar carrière af te breken of haar te breken.
Het voetballen interesseert niet als dusdanig noch zijn neef als voetballer , hetgeen de oom interesseert is zijn neef in de voetbalclub gesteund door de Harnas te laten spelen en zo een "vitrine " te schenken voor de Harnas en voor zijn eigen gezin...
Laat de neef zich niet in die vitrine voor de Harnas opsluiten, dan heeft het geen belang dat hij nog op een ander sportterrein loopt en mag hij in een rolstoel.
Dat is hetgeen de verzoekende partij heeft willen uiten, hetgeen echter ook voor haar heel moeilijk is.
Naast de traumatiserende ervaring die zij met haar oom heeft moeten meemaken , is de familiale achtergrond gevoelig : de verzoekende partij heeft op jonge leeftijd haat vader moeten missen en de oom heeft geenszins de belangstelling van een vader betoond.
Hij was "administratief" verantwoordelijk voor hen maar daar bleef het ook.
Dat de verzoekende partij verder nooit verklaard heeft al zijn broers te vrezen, doch wel de oudsten , die strenger en meer radikaal getint zijn en die haar relatie met S. (...) helemaal niet aanvaardden omwille van de redenen die reeds hoger, onder de feiten, aangehaald werden.
Zij willen die vrouw niet binnen het gezin, net als de oom.
Dat met betrekking tot het voorval aan zee van 05.07.2018 waarbij M. (...) zwaar geslagen werd dienen de volgende elementen aangekaart worden.
Noch M. (...), noch S. (...) hebben de mogelijkheid om te weten hoe precies de oom hem daar kon treffen, vermits hen geen uitleg gegeven werd.
Daar de oom hooggegraad was binnen de Harnas, een colonel, mag echter redelijk aangenomen worden dat de man talrijke mogelijkheden had om hen te kunnen lokaliseren met het doel hen te betrappen en een einde te stellen aan de relatie, mits een harde aanpak waarbij ook S. (...) betrokken was.
Dat de tegenstrijdigheden die tussen de verklaringen van man en vrouw kunnen worden aangehaald, uitgelegd kunnen worden met de schoktoestand in dewelke beide geraakten en het trauma dat door beiden opgelopen werd.
Dat tevens rekening dient te worden gehouden met de gelegenheid dat het koppel onderweg naar België in Griekenland het slachtoffer werd van een busongeval die ook een korte hospitalisatie veroorzaakte.
Dat ook dit ongeval heel traumatiserend beleefd werd.
Dat traumatiserende voorvallen, voornamelijk ook als ze cumuleren, voor moeilijkheden kunnen zorgen voor een coherent en chronologisch relaas..
Dat daarnaast man en vrouw hoewel ze dezelfde feiten hebben moeten ervaren, niet op dezelfde elementen kunnen focussen en weerhouden zodat zij niet volledig gelijklopende verklaringen afleggen.
Het CGVS houdt ook helemaal geen rekening met het feit dat de feitelijkheden die de verzoekende partij aanhaalt, op zich traumatiserende feiten zijn, die op zich van aard zijn om een trauma te veroorzaken, met als gevolg een "tegenreactie" om met het trauma te kunnen verder leven."

Hierna citeert verzoeker uit twee artikelen over de herinneringen aan traumatische gebeurtenissen en de gevolgen van posttraumatische stress. Daarna stelt verzoeker dat: "hij door de oom betrappt werd, benadrukt de verzoekende partij dat zij niet door een arts behandeld werd,
Dat de beslissing inzake verzoekende partij verder stelt dat in casu verzoekende partij degelijk een Palestijnse vluchteling is die geregistreerd staat bij de UNRWA maar er geen hulp van ontvangt, zodat de verzoekende partij onder de toepassing zou vallen van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel ID van de Vluchtelingenconventie.
Het CGVS stelt ten onrechte vast dat de verzoekende partij het bewijs niet zou leveren dat zij op de bescherming of bijstand van de UNRWA niet zou kunnen beroepen, noch dat de UNRWA die opdracht niet meer daadwerkelijk zou kunnen uitvoeren, noch dat zij omwille van redenen buiten haar invloed of buiten haar wil zou gedwongen zijn geweest de invloedssfeer van de UNRWA te verlaten;"

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat: *“De situatie van de verzoekende partij dient persoonlijk te worden onderzocht , hetgeen inhoudt dat ook haar persoonlijk vermogen of mogelijkheid om een inkomen te genereren onderzocht moet worden.*

De verzoekende partij kan haar club in Gaza niet meer integreren en zal ook nooit in de Harnas ploeg willen spelen.

Haar mogelijke loon zal zich dus beperken tot de bijverdienste die zij kreeg bij haar broer , hetgeen onvoldoende is om te leven.

Dit voor zover de broer haar nog wil aanwerven.” Hierop beklemtoont verzoeker dat hij reeds vluchteling is omdat hij afstamt van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling. Aldus is hij als vluchteling geboren.

Verzoekende partij herhaalt dat zij de Gazastrook omwille van verscheidene redenen verlaten heeft. Ten eerste vreest zij leden uit haar familie omdat zij lid zijn van Hamas en dat haar oom haar reeds willekeurig gearresteerd heeft. Verzoeker meent ook dat hij omwille van de problemen met zijn oom nergens werk zal vinden, want zijn reputatie teniet is gedaan.

Verzoeker vervolgt dat UNRWA nooit de opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking. UNRWA kan ook niet strijden tegen militaire facties. Ook meent verzoeker dat UNRWA zijn plicht en opdracht niet meer kan nakomen wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat de strijd in de Gazastrook tussen Hamas en Fatah nog steeds uitermate actueel is en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Vervolgens citeert verzoeker uit verscheidene artikelen om de leefomstandigheden in de Gazastrook te illustreren.

Verzoeker citeert uit een artikel van 5 september 2018 en geeft aan dat Israël de grensovergang gesloten heeft. Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in de Sinai-woestijn. Wederom citeert verzoekende partij uit verschillende artikelen om aan te tonen dat ze niet via de Sinai-woestijn naar Gaza kan terugkeren. Ook betoogt verzoeker dat de grensovergang via Rafah thans enkel door Hamas bemand word sedert januari 2019 waardoor hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd. Hierop herhaalt verzoeker dat hij reeds door hen willekeurig aangehouden werd en dat hij door de militaire vleugel van Hamas gefolterd werd.

In het volgend onderdeel van haar middel gaat verzoekende partij in op de subsidiaire bescherming. Zij betoogt dat: *“Het CG behandelt de subsidiaire bescherming helemaal niet. Het CGVS geeft in dit verband geen enkel uitleg;*

Het CGVS geeft geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij en op basis van de algemene landinformatie ivm Gaza .

Overwegende dat de informatie het niet toelaat tot het besluit te komen van het CGVS en dat deze informatie verder ondermijnt wordt door het recent UNO verslag. Gaza ten years later, dd. 11.07.17 .

• Dat hieruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is , dat de basisnoden amper gedekt worden , -watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag, en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. in tegenstelling tot hetgeen het CGVS beweert.

• In dit verband dient te worden aangehaald dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren .

• Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort geopend werden .Dat men bovendien uiteraard niet lang op voorhand kan weten, wanneer en voor hoelang een grens zal geopend worden noch voor hoelang.

• Dat naar de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die aan verzoekende partij in Egypte gedurende een onvoorzienbare ‘wachttijd’ kan worden geboden is de beslissing van het CGVS totaal voorbijgegaan.”

Hierna gaat de verzoekende partij in op de Rafah-border, de veiligheidssituatie in de Sinai-woestijn en de leefomstandigheden in de Gazastrook. De verzoekende partij verwijst naar het rapport “Gaza Ten Years later” van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare

“wachttijd”. Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden. De verzoekende partij citeert verder uit nog enkele persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Gazastrook.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.2. Op 27 november 2020 dient verzoeker een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota geeft hij aan dat hij in de zomer van 2020 hun religieus huwelijk aangekondigd heeft. Hierdoor werd hij uit zijn gezin verstoten door de tussenkost van de mokhtar van 6 augustus 2020. Op 16 oktober 2020 is verzoeker samen met zijn partner in Sint-Niklaas gehuwd. Verzoeker geeft ook aan dat zijn echtgenote heden zwanger is en dat de bevalling voorzien is voor 28 februari 2021. Verzoeker heeft contact opgenomen heeft met zijn voetbalploeg in Gaza. Zij hebben zijn problemen bevestigd. De club geeft aan dat telkens dezelfde druk door Hamas wordt uitgeoefend als ze goede spelers hebben omdat de club gesponsord wordt door de Fatah-beweging.

Voorts gaat verzoeker in op de problematiek van Hamas. Verzoeker betoogt dat Hamas negatief reageert op het vredesakkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten van 11 september 2020 en de diplomatieke relaties met Barhein. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Gaza geen werk zal vinden door toedoen van Hamas, maar dat ook de werkloosheidsgraad in Gaza toegenomen is. In dit verband verwijst verzoeker naar een krantenartikel dat op 21 september 2020 gepubliceerd werd. Voorts gaat verzoeker in op de sanitaire crisis en stelt dat deze bijzonder ernstig is in de Gazastrook. Wederom citeert verzoeker uit verschillende krantenartikelen. Hierna betoogt hij aan de hand van verschillende krantenartikelen dat reizen naar Palestijnse gebieden ten eerste wordt afgeraden en dat de grensposten niet vaak open zijn. In de maand augustus hebben ook incidenten met Israël plaatsgevonden. Tot slot gaat verzoeker in op de UNRWA-crisis. Inzake de (on)mogelijkheid van de UNRWA om haar mandaat uit te oefenen citeert verzoeker uit verschillende persartikels van april en september 2020. Hij voegt ook een interview van 20 november 2020 met de directeur van UNRWA die de actuele noden van UNRWA aanklaagt.

Aan haar verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten toe: attest van de Gaza sporting club met beëdigde vertaling, verklaring van verstoting van zijn oom en de mokhtar naar aanleiding van hun huwelijk, het huwelijksattest van de gemeente in Sint-Niklaas, het attest van het Rode Kruis in verband met de blijvende gevolgen van het busongeval bij zijn echtgenote en de medische documenten in verband met haar zwangerschap.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

7.2. De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

7.3. Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

7.4. In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

7.5. Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

7.6. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

7.7. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens hem een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

7.8. Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo’s. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

7.9. Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door partijen verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

7.10. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.10.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asiolverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.10.2. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Gaza door haar oom A.K. en zijn oudste broers vermoord te worden daar zij zijn relatie met S. niet aanvaarden. Voorts vreest hij zijn oom omdat hij geweigerd heeft te spelen voor een voetbalploeg die aan Hamas verbonden was te spelen.

Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van zijn vluchtrelaas brengt verzoeker de volgende documenten bij: zijn originele geboorteakte, zijn originele identiteitskaart, zijn visumaanvraag, zijn schoolrapporten en diploma's, een badge van de university of Palestine, twee bankkaarten, een brief van Gaza Sports Club die verzoeker transfervrij verklaart, een weigering van Gaza Sports Club om verzoeker te transfereren naar Shabbab Al Zaitoun, een brief van Gaza Sports Club dat verzoeker nog geld tegoed heeft van hen, meerdere documenten aangaande een mogelijke transfer naar voetbalploeg Ahli Al-Khaleel, een foto van het busongeluk in Griekenland, foto's van haar oom A., foto's van het huis van S., foto's met S., een medisch verslag uit België, een medisch verslag uit Gaza en documenten van haar voetbalploeg in België, foto's over Gaza Sports Club, een artikel over een sit-in actie en gevangenen in hongerstaking waarbij haar oom A. als kolonel wordt vermeld, enkele videofragmenten over Gaza Sports Club, een oproepingsbrief van de Palestijnse nationale ploeg waarbij verzoeker gevraagd wordt om een wedstrijd mee te spelen in Singapore.

Aan de aanvullende nota voegt verzoeker de volgende documenten toe: attest van de Gaza sporting club met beëdigde vertaling, een afdruk van een bericht op facebook omtrent de verloving, de verklaring van verstoting van zijn oom en de mokthar naar aanleiding van hun huwelijk, het huwelijksattest van de gemeente in Sint-Niklaas, het attest van het Rode Kruis in verband met de blijvende gevolgen van het busongeval voor zijn echtgenote, het attest van 20 juni 2019 van het regionale centra traumazorg omtrent zijn echtgenote, het attest van 21 augustus 2020 van het Rode Kruis met betrekking tot zijn echtgenote en de medisch documenten in verband met haar zwangerschap.

Zijn geboorteakte, identiteitskaart, zijn paspoort en visumaanvraag bevatten identiteitsgegevens die in casu niet betwist worden.

De foto's over zijn relatie met S. en het huwelijksattest van de gemeente in Sint-Niklaas tonen de relatie, heden het huwelijk, aan met zijn partner. Deze elementen worden ook niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker en zijn echtgenote samen een kind verwachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 juli 2017 zijn diploma 'multimedia technology' aan de University of Palestine behaald heeft. Hij brengt ook een formulier bij van 2 juli 2018 waaruit blijkt welke vakken hij in de schooljaren 2014/2015, 2015/2016 en 2016/2017 gevolgd heeft. Uit het arrest van 29 januari 2021 met nummer 248 496 blijkt dat niet betwist wordt dat de echtgenote van verzoeker doceerde op de University of Palestine bij het departement van informatietechnologie in Gaza. Op basis van deze documenten kan er aangenomen worden dat verzoeker een student was op het departement waar zijn echtgenote doceerde, zoals verzoeker ook verklaard heeft.

De verklaring van verstoting van zijn oom en mokthar naar aanleiding van hun huwelijk met beëdigde vertaling, betreft slechts een foto van een document waardoor er maar een relatieve bewijswaarde aan kan toegekend worden daar het gemakkelijk door allerlei knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden.

Op basis van het geheel van de stukken die voorliggen maakt verzoeker in deze stand van zaken aannemelijk dat hij een voetballer bij Gaza Sporting Club was. In elk geval brengt de verwerende partij geen elementen bij die toelaten er anders over te oordelen. De brief van de Gaza sporting club en de andere documenten omtrent het voetbal bewijzen het profiel van voetballer van verzoeker. Waar de brief ingaat op de vluchtmotieven van de echtgenote van de verzoekende partij volstaat dit op zich niet om de vluchtelingenstatus te erkennen.

Hoewel verzoeker zich ingespannen heeft om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Waar verzoeker verklaart dat hij de Gazastrook verlaten heeft daar zijn "oom" op de hoogte was van hun relatie en deze niet aanvaardde, heeft de Raad in het arrest van 29 januari 2021 met nummer 248 496 als volgt geoordeeld:

"Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze niet tot een conservatieve strekking behoort in de Gazastrook. Ze stelt "ik ben gewoon een vrije gestudeerde vrouw" (NPO 20 januari 2020, p. 13). Ze licht ook tevens toe in welke omstandigheden dat ze door haar ouders opgevoed werd. De vader van de verzoekende partij was kapitein bij de marine van de Palestijnse autoriteit, heeft in Jemen aan een universiteit les gegeven en haar moeder was voordien nog journaliste in Libanon. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar ouders op de hoogte waren van de relatie met haar partner M. daar hij bij haar thuis kwam, doch dat ze geen bezwaar tegen hun relatie hadden. Deze gegevens omtrent haar familie worden niet betwist. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij betwist dat de neef van de vader van haar partner, die hij ook oom noemde, bij Hamas aangesloten was en lijfwacht was van een vooraanstaand lid van Hamas. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat deze persoon conservatiever was dan de familie waaruit de verzoekende partij afkomstig is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat haar partner op dezelfde faculteit alwaar zij les gaf gestudeerd heeft, en dat hij er vakken gevolgd heeft dat zij kan gedoceerd hebben. De partner van de verzoekende partij is eveneens jonger dan zij. Zij is immers geboren op 7 oktober 1988 en hij op 28 februari 1993. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt weliswaar dat de relatie begonnen is kort nadat hij zijn diploma behaald heeft en dat haar ouders, zijn moeder en zus op de hoogte waren van hun relatie. Voor het overige was hun relatie niet publiekelijk omdat "op werkvlak niet toegelaten is dat een vrouwelijk lesgever een relatie heeft met een mannelijk student. Omgekeerd kan het wel. Een prof die samen is met een studente, kan wel. Dat gebeurt veel bij ons." (NPO 20 januari 2020, p.14). Uit de stukken die voorliggen blijkt dat de verzoekende partij en haar partner in België burgerlijk gehuwd zijn. Voorts verwachten ze samen een kind. Aldus is hun relatie publiekelijk. Er dient onderzocht te worden of in het licht van de gangbare praktijken in de Gazastrook een dergelijk huwelijk getolereerd wordt of dat dit kan aanzien worden als een "erekwestie" zoals de verzoekende partij betoogt (NPO 20 januari 2020, p. 16) en of de verzoekende partij dan in Gaza hiertegen beroep kan doen op een doeltreffende bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die niet-tijdelijke van aard is. De kernvraag die moet beoordeeld worden is of dat er voor de verzoekende partij omwille van haar huwelijk met een oud-student een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat ze aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar de Gazastrook zal blootgesteld worden. De informatie die heden voorligt laat niet toe om deze kernvraag te beantwoorden."

Gelet op het specifieke profiel van verzoeker, de bijgebrachte stukken en zijn reeds afgelegde verklaringen, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te gaan of er redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat er redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil zijn die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

7.11. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante landeninformatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Het verweer van de verwerende partij doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

8. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS